

Чуждо село
опустѣло,
никой тукъ не го познава,
никой тукъ не му прощава.
Тѣй седѣха въвътъ яхъра
само две души —
Крачуланчо и катѣра
съ дѣлгитѣ уши.

Крачуланчо, щомъ си лѣга,
мисли, какъ ли да избѣга,
но проклетиятъ катѣръ
бѣ заключенъ съ катинаръ!
Само рѣдко той напушта
своята тѣмница,
та на дѣртата кметица
да помага нѣщо въ кѣщи.
Тя бѣ стара
вешугара
съ две очички тѣй лукави
и запретнати ржакви.
И стопанинъ бѣше тукъ
само нѣйниятъ юмрукъ.
Ако тя се начумери,
всичко живо затрепери,
а горкия Крачуланъ
де го стигне, де го свари,
бий съ юмруци и шамари
като цигански тѣпанъ.

*

Но веднѣжъ така се случи,
че пѣдарътъ не заключи.

Крачуланъ нощта дочака
и отъ радостъ се разплака.
Но си спомни Крачуланъ
своя вѣренъ Караманъ.

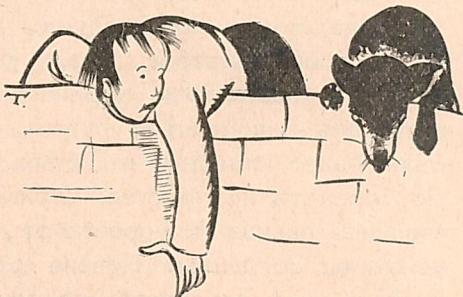
Падна нощната тѣмница,
всичко въ селото заспива,
и въ яхъра мѣлчалива
гледа тѣмната луна.

Крачуланъ съ очи засмѣни
тихо пада на колѣни
и съ ржачкитѣ си голи
и въ сълзитѣ си облѣни,
почна Богу да се моли,
да му прати Караманъ.

Неочеквано въ нощта
скрѣзна малката врата.
Крачуланчо погледъ впереди
и отъ радостъ затрепери —
гладенъ, мѣршавъ и одранъ
вжtre влѣзе Караманъ.

Бѣрзо двамата се спуштали,
като братя се прегрѣщали,
и се милватъ, и се глятали,
и отъ радостъ се тѣркалятъ.

Отъ яхъра, та на двора
и отъ двора презъ стобора

и по каменния пѣтъ
бѣгать, падатъ и летятъ...
Отъ небето месецъ златенъ
сладѣкъ поздравъ имъ изпрати.

(Краѣтъ въ 7 книжка)

Славчо Красински.